Pregaria.cat

Entrada

El món relat de Déu

Quin sopar, i quina sobretaula!! Feia tres o quatre anys que no es trobaven, però com si fos la setmana passada. Eren veritables amics. Havien compartit en els anys universitaris una relació molt intensa en aquell grup de revisió de vida de la comunitat del Fòrum. Després vingueren els casaments, els fills, les feines, les hipoteques... i semblava que s'anaven distanciant; però només ho semblava. La vida no donava com per a trobar-se cada setmana, altres responsabilitats van enviar el seu temps.

Però avui, per fi, després de llargues negociacions amb pares, avis, cangurs i amics... tots es van trobar per sopar. Fantàstic!

A la sobretaula es van tractar molts temes, i amb molta broma. Però poc a poc es van anar centrant en la feina de la Teresa, que es dedicava a la física astronòmica (astrofísica) en un centre de recerca. Explicava les dimensions de l'univers conegut, els milions de galàxies amb els milions d'estels, els forats negres, les tempestes energètiques del caos no tan caòtic com la gent es pensa... Encara que la Marta estava mig adormida, com ja feia en els anys aquells del grup, tothom estava pendent de l'explicació.

- I Déu ?

Jo crec que Déu està més enllà de les distàncies, perquè és la plenitud de les mides. Una mida és l'ombra i el reflex d'una plenitud.

Déu està més enllà del temps, perquè és la plenitud del ara. Què és el temps sinó un ara sostingut. Per Déu un milió d'anys llum són presència ja. Com ho és aquest mateix moment. Tot ho emplena, no físicament, sinó amorosament.

I si analitzes l'àtom i totes les seves estructures sens fi conegut, resulta que és el mateix que passa a l'univers. Tant en el buit, com a la diferència de la massa com a la mateixa energia, Ell tot ho omple, perquè tot ho estima.

L'univers és el relat de Déu.

Com ho ets tu i cada realitat de vida i existència.

La raó de tot és l'amor.

L'amor tot ho penetra, tot ho fa viu, tot ho omple.

Potser ara entens una mica més el misteri del que en diem encarnació.

Gràcies, Déu.